

JAZYKOVÁ KULTURA

Jazyková kultura je dílo národního celku; její nejdůležitější předpoklad je intenzivní život. Domnívám se tedy, že problémem jazykové kultury je životnost, která skýtá takové možnosti, aby v duchu jazyka mohly býti vyjádřeny nové pojmy, nová jednání a tvary vznikající nejrůznějšími procesy.

Jazykozpyt nebude pravděpodobně jazykovou kulturu řešit. Obrátil svou pozornost k zdrojům, z nichž se jazyk rozhojňuje a obnovuje, zdůraznil funkci jazyka, jeho hlediska nejsou jednostranná, má smysl pro jazykovou tradici stejně jako pro pravidla a úkoly jiných pracovních řad. Mateřština mu není snůškou správných slov, tvarů a vazeb, ale jazykem, jenž vyjadřuje současný život. Krátce, jazykozpyt počítá s pohybem a je schopen pohybu. Tím ve značné míře přispívá k tvorbě jazykové kultury (zatímco kult jazykové správnosti především vyznává správnost již ustálenou).

Otázky jazykové by měly stát v popředí veřejného zájmu, u nás je proto více důvodů než jinde. Čeština vešla po převratu v nové oblasti (vojenství, železnice, poštovníctví atd.) a působí na ni slovenština i jazyky Podkarpatska. Jazyková tvorba, vzájemný vliv příbuzných jazyků a konečně celý vývoj může být šťastný jen tehdy, zasáhne-li zde vliv jazykového bádání.